

Când ar trebui o creștină să aibă capul acoperit?

1 Corinteni 11.5,6,10,13

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 30.11.2018, Actualizat: 30.11.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 11.5,6,10,13

1 Corinteni 11.5,6,10,13: Iar orice femeie care se roagă sau profetește cu capul descoperit își *dezonoarează* capul, pentru că este ca și cum ar fi rasă. ... iar dacă este *rușinos* pentru o femeie să se tundă sau să se radă, să se acopere. ... De aceea, din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă un semn de autoritate pe capul ei. ... Judecați în voi înșivă: *se cuvine* ca o femeie să se roage lui Dumnezeu neacoperită?

Introducere

Ce spui tu? Să-și acopere femeia capul? În ce timp trăiești tu de fapt? Suntem aici la mahomedani? Așa sau asemănător se poate auzi, dacă se pune în discuție tema „Acoperirea capului femeii din perspectiva creștină”. De aceea nu este ușor într-un timp ca astăzi să editezi un articol despre o astfel de temă. Dar să tăcem, dacă Biblia vorbește despre aceasta? Ar trebui mai bine să ocolim această temă? Trebuie luată atitudine la toate și la orice? Însă această întrebare este mereu discutată între creștini. Și nu pe nedrept, așa cum gândim noi. În cele din urmă o femeie este în pericol ca printr-o comportare falsă în privința aceasta să-și *dezonoareze* capul (versetul 5), să facă ceva care în ochii lui Dumnezeu și înaintea îngerilor este *rușinos* (versetul 6) și *nu se cuvine* (versetul 13). De aceea vrem să scriem câteva rânduri referitoare la această temă.

Este imposibil ca în locul acesta să ne ocupăm cu fiecare argumentare, care a fost adusă pe parcursul istoriei Bisericii. Cu toate acestea cititorul va remarca că unele convingeri puse în discuție le considerăm neîntemeiate, discutabile sau chiar că trebuie gândite din nou. Acest articol de fapt nu trebuie să introducă o poruncă nouă, ci să motiveze la reflectarea asupra unei teme nelipsită de importanță.

Cui îi este adresată această epistolă (scrisoare)?

Ca să se înțeleagă domeniul de valabilitate al acestei teme, trebuie să ne gândim cui i-a fost scrisă această primă epistolă către Corinteni. Răspunsul la această întrebare ne va arăta deja, că ideea, că acest mesaj ar fi valabil numai pentru corinteni, este nejustificată. Deja în primele două versete ale epistolei 1 Corinteni se spune:

1 Corinteni 1.1-2: Pavel, apostol chemat al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sosten, către *adunarea lui Dumnezeu care este în Corint*, către cei sfințiți în Hristos Isus, sfinți chemați, *împreună cu toți* cei care, *în orice loc*, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domn și al lor și al nostru.

Învățăturile epistolei 1 Corinteni nu erau adresate numai bisericii din Corint, ci ele erau conform cu învățăturile pe care Pavel călăuzit de Duhul lui Dumnezeu le învăța în toate bisericile. Vedem aceasta nu numai din aceste prime două versete ale epistolei, ci și din multe alte locuri din această epistolă, ca de exemplu din 1 Corinteni 4.17; 7.17; 14.33,37; 16.1. Este interesant să se vadă, că această multitudine de dovezi nu este în nici o altă epistolă așa de mare ca în epistola care a fost așa de foarte mult contestată în istoria Bisericii – nu numai din pricina versetelor din capitolul 11, unde este vorba de acoperirea capului, ci și de exemplu din

cauza versetelor din 1 Corinteni 14.34-37, unde este vorba despre porunca, ca femeile să tacă în biserică.

Are basmaua (marama) numai motive culturale?

Epistola era deci nu numai pentru contemporanii greci din timpul acela, ci ea este pentru toți creștinii care se bazează numai pe Biblie ca singura sursă de comunicări a descoperirilor dumnezeiești. Dar, probabil vei replica tu, acoperirea capului era gândită numai pentru cultura din timpul acela. – Așa cum tocmai am văzut, indicațiile epistolei 1 Corinteni sunt valabile pentru *toate* locurile, unde este chemat Numele Domnului. Deja atunci existau adunări (biserici) în cele mai diferite cercuri culturale. Prin aceasta este total lipsit de sens, să ne gândim că aici ar fi vorba de indicații pentru o anumită cultură din Corint sau din Grecia. Dacă în afară de aceasta se ține seama că Pavel scrie în versetul 10: „De aceea, din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă un semn de autoritate pe capul ei”, atunci devine și mai clar, căci se spune: „din cauza îngerilor”. Sunt îngerii ființe „dependente de cultură”?

Dacă se argumentează că acoperirea capului femeii ar fi fost dependentă numai de cultură – cine ne dă atunci garanția că multe lucruri din această epistolă și în general din Biblie nu sunt exclusiv „dependente de cultură”? De ce până la începuturile secolului 20 era total de la sine înțeles, că o femeie își acoperea capul în serviciile divine? Conștient, întrebăm foarte exagerat: era probabil drumul spre răscumpărare „dependent de cultură”, și putem noi astăzi să obținem mântuirea pe o altă cale? În aceeași epistolă apostolul Pavel atenționează cu privire la multe lucruri: idolatrie, indiferență față oamenii răul din punct de vedere moral, abuzarea de daruri, și așa mai departe. Erau aceste lucruri valabile numai pentru credincioșii din Corint? Erau aceste lucruri numai „dependente de cultură” și pentru noi astăzi nu mai sunt relevante? Desigur idolatria este astăzi de regulă altfel decât a fost atunci, desigur răul moral de astăzi este deseori altfel decât atunci, și desigur femeia ar trebui să se întrebe în toată viața ei unde părăsește eventual poziția ei de femeie și ocupă poziția bărbatului (sau invers!). Dar aceeași idolatrie ar fi și astăzi la fel de respingătoare, același rău moral ar fi și astăzi la fel de rău. Dacă Pavel ar scrie astăzi această epistolă, ar renunța el cu adevărat la pasajul din 1 Corinteni 11? Cu siguranță, nu!

De ce nu avem nici un fel de probleme cu cele mai multe exprimări și atenționări ale apostolului Pavel în această epistolă, numai cu privire la tema „acoperirea capului” și „tăcerea femeii în biserică” începem să avem îndoieli? Nu ar trebui să recunoaștem sincer, că întrebarea referitoare la acoperirea capului și interdicția de a vorbi pentru femei sunt pur și simplu total nepotrivite timpului și launtric ne împotrivim? Multora nu le este ușor să practice aceste principii într-un timp ca cel de astăzi, în care cultura este total opusă. Nu vrem să încercăm să mergem sincer înaintea Dumnezeului nostru și să-l spunem: „Doamne, Dumnezeul nostru, Tu vezi timpul nostru, în care trăim. Pentru înaintașii noștri era mult mai simplu să practice aceste lucruri, deoarece în trecut toate femeile mergeau la biserică cu capul acoperit; dar astăzi, Doamne, suntem priviți ca fiind caraghioși și totodată considerate mahomedane. Doamne, Te rugăm ajută-ne să luăm și astăzi în serios Cuvântul Tău. Te rugăm, ajută-ne, când deseori avem teamă cu privire la acest subiect, să corespundem cu adevărat modelului biblic.” Nu ar fi o astfel de rugăciune mai sinceră decât toate încercările teologice, pe care le oferim lui Dumnezeu, numai ca prin aceasta să ne liniștim conștiința?

Excurs: Înserarea acestei teme în ordinea generală a creației

În locul acesta dorim să cităm un extras dintr-un studiu al lui F. B. Hole, deoarece considerăm foarte necesar să se înțeleagă, că nu este vorba de vreun detaliu secundar, ci de prezentarea ordinii creației lui Dumnezeu.

Pasajul nou începe cu versetul 2, care este în contrast direct cu versetul 17. ... aici era ceva, de care corintenii nu știau. Se pare că au respectat moștenirile care le-au fost date despre bărbat și femeie în legătură cu rugăciunea și profeția, fără să înțeleagă adevărul care sta la baza acestor învățături. Că bărbatul trebuia să facă aceste activități spirituale având capul descoperit și femeia având capul acoperit, nu era o idee capricioasă sau o dispoziție samavolnică. Dimpotrivă, stătea în armonie cu ordinea divină, care a fost făcută în legătură cu Hristos. Versetul 3 amintește trei relații, în care capul are de fiecare dată o poziție de conducere.

Cea mai înaltă dintre ele se bazează pe faptul că Domnul Isus, când a devenit Om, ca să poată prelua slujba de Mijlocitor, a ocupat locul de supunere. Isaia a profețit despre Robul care va veni al Domnului, că El va avea urechea unuia care se lasă învățat și niciodată nu se va abate de la îndrumarea divină. Deci Domnul va fi Capul și Conducătorul Lui în toate lucrurile. Aceasta s-a împlinit în chip desăvârșit în Hristos, și acum, când El a fost înviat și glorificat, El nu și-a schimbat poziția. El este încă slujitorul voii lui Dumnezeu (cu toate că El niciodată nu este mai prejos de Dumnezeu Însuși), și buna plăcere a Domnului va prospera veșnic în mâna Sa. În acest sens Dumnezeu este Capul lui Hristos.

Însă apoi Hristos este Capul bărbatului, ca fiind diferit de femeie. O anumită ordine a fost stabilită deja în creație, pentru că „Adam a fost creat întâi și după aceea Eva”. La această ordine se face referire și în versetele 8 și 9 ale acestui capitol. Femeia a avut parte împreună cu el de locul lui și de demnitatea lui, însă chiar în zilele inocenței conducerea a fost încredințată lui Adam. Păcatul nu a schimbat această conducere, și nici harul lui Dumnezeu arătat în Hristos nu a schimbat-o. Astfel Hristos este Capul bărbatului, și anume al fiecărui bărbat. Și capul femeii este bărbatul.

Fiecare mădular al corpului omenesc este coordonat de cap. De aceea imaginea este foarte simplă și expresivă. Este o chestiune de conducere. Femeia trebuie s-o primească de la bărbat.

Bărbatul trebuie s-o primească de la Hristos. Și Hristos primește conducerea de la Dumnezeu, și El face aceasta în mod desăvârșit. La toți ceilalți aceasta are loc în chip foarte nedesăvârșit. Cea mai mare parte a omenirii nu recunoaște pe Hristos, și în timpul actual este multă revoltă în lumea femeilor împotriva conducerii și călăuzirii din partea bărbaților, și aceasta - foarte remarcabil - în mod deosebit în creștinătate. Însă niciuna din aceste înfățișări nu schimbă idealul divin și ordinea divină.

Dacă un credincios, bărbat sau femeie, are a face cu Dumnezeu și lucrurile Lui, fie la rugăciune (adică, când el se adresează Lui) sau în profeție (adică, când el rostește

cuvinte de la El), atunci trebuie respectate aceste îndrumări referitoare la capul descoperit și capul acoperit ca semn că ordinea lui Dumnezeu este recunoscută și respectată. Versetele 14 și 15 arată în continuare că în legătură cu aceasta bărbatul poartă părul scurt și femeia părul lung. (F. B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments* [tradus], vol. 3, pag. 149-151).

Pro și contra

Acum cu privire la argumentele propriu-zise referitoare la pentru și împotriva acoperirii capului. Această argumentare trebuie s-o împărțim în trei categorii:

- A) Acoperirea capului femeii la rugăciunea în public în afara Bisericii
- B) Acoperirea capului femeii în orele de strângere laolaltă ale Bisericii
- C) Acoperirea capului femeii în rugăciunea personală

A) Acoperirea capului femeii la rugăciunea în public în afara Bisericii

Deja la acest prim punct se pune întrebarea: Cum trebuie să înțelegem pasajul din 1 Corinteni 11 referitor la acoperirea capului? Scrie Pavel aici numai cu privire la orele de strângere laolaltă în Biserică (Adunare), sau ceea ce el scrie era valabil și pentru viața zilnică normală a femeii creștine? Păreră că pasajul se limitează la orele de adunare este justificată de unii prin aceea că el stă în context cu 1 Corinteni 10, unde este vorba de înțelesul strângerii laolaltă pentru frângerea pâinii, și în continuare în capitolul 11 este vorba despre strângerea laolaltă ca Adunare (Biserică). Și capitolele 12 și 14 au în vedere întrunirile Adunării (Bisericii). Însă aici se trece cu vederea, că deja pasajul 1 Corinteni 10.23-33 nu se referă la Biserică, ci la practica zilnică a creștinului, și anume să umble fără să fie o pricină de poticnire.

Aceasta este la fel valabil și pentru pasajul cercetat aici în 1 Corinteni 11.3-16, care descrie o ordine generală a lui Dumnezeu: Dumnezeu ca și Cap al lui Hristos, Hristos ca și Cap al bărbatului, și bărbatul ca și cap al femeii (versetul 3). Cu siguranță nu este delimitat la întrunirea Bisericii, că Dumnezeu este Capul lui Hristos, că Hristos este capul bărbatului și că bărbatul este capul femeii. Abia în pasajul următor din capitolul 11.17 apostolul revine să vorbească despre strângerile laolaltă ale Bisericii: „... când veniți împreună în adunare.”

În versetele 7 până la 9, cu privire la bărbat – că el nu trebuie să-și acopere capul când se roagă - se face referire la ordinea în creația lui Dumnezeu: bărbatul ca „fiind chipul și gloria lui Dumnezeu” (versetul 7; vezi Geneza 1.27), și: „bărbatul nu a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat” (versetul 9; vezi Geneza 2.18). Și pe baza acestei ordini în creație se rândăiește în versetul 10 („de aceea”), că femeia trebuie să se acopere („să aibă un semn de autoritate pe capul ei”). În continuare în versetele 13 și 14 se aduce ca argument pentru opțiunea, dacă se cuvine „ca o femeie să se roage lui Dumnezeu neacoperită”, ceea ce deja natura ne învață: că un bărbat trebuie să aibă părul scurt, iar femeia părul lung, ca voal respectiv acoperire, ceea ce corespunde înclinației (naturii) ei naturale, adică, așa cum a creat-o Dumnezeu. Întreaga argumentare din 1 Corinteni 11.3-16 arată așa de clar

valabilitatea generală a îndrumării acoperirii capului femeii, atunci când ea se roagă sau profetește.

Dacă întrebarea referitoare la acoperirea capului în general are ceva a face cu Adunarea (Biserica), vom încerca să explicăm la punctul B). În orice caz pasajul analizat arată că Pavel nu vorbește aici de strângerile laolaltă ale Adunării (Bisericii), ci că îndrumarea referitoare la acoperirea capului femeii posedă înțeles general, și pentru viața zilnică normală.

Uneori se poate auzi argumentul, femeia nu are voie să dea învățătură în Adunare (Biserică), însă îi este permis să se roage și să profetească. Ne îndoim însă foarte serios, că această interpretare este corectă. Această părere este dedusă uneori din pasajul tocmai cercetat din 1 Corinteni 11.3-16, deoarece se trece cu vederea că acest pasaj nu se limitează la ordinea în timpul orelor de adunare. Chiar dacă se privește mai îndeaproape 1 Corinteni 14.34, acolo nu rămâne de fapt nici un loc pentru posibilitatea că o femeie poate să se roage sau să profetească în Adunare (Biserică). Interesant este aici și faptul că în 1 Timotei 2.1 se spune, că *bărbații ar trebui să se roage în orice loc*. În locul acesta nu ne putem preocupa în detaliu cu această problematică; am făcut aceasta detaliat în alte locuri (vezi articolul nostru: [Tăcerea femeilor](#)).

Versetul 5 se referă în general, cel puțin la toate întrunirile respectiv activitățile împreună cu alte persoane și în afara Adunării (Bisericii), de exemplu în discuțiile de asistență spirituală, în orele cu copiii, la întâlnirile femeilor, când mama se roagă cu copilul, și așa mai departe. Femeia ar trebui să-și acopere capul acolo unde ea prin rugăciune publică sau profetire ocupă poziția reprezentativă sau de conducere a unui bărbat (pentru caracterul public vezi punctul C). Prin aceasta ea arată înaintea lumii văzute și nevăzute, respectiv înaintea lumii îngerilor, că ea prețuiește poziția dată ei de Dumnezeu și este mulțumită cu ea. Aceasta este valabil desigur în mod deosebit atunci când sunt bărbați de față.

Desigur știm cât de greu este să se transpună aceasta în practică. Noi înșine avem soții, care nu au greutate mai mici cu aceste lucruri. Însă nu renunțați la această întrebare, nu o bifați prea repede ca fiind rezolvată, ci încercați mereu ca și în cadrul acestei întrebări să întrebați care este voia Domnului și să cereți putere, ca după aceea să o împliniți. Dar așa cum bărbaților li se cere să se roage în orice loc – și mulți bărbați nu au îndeplinit această sarcină -, ar fi fatal dacă acești bărbați ar stabili odată pentru totdeauna ca principial să nu împlinească datoria lor. La fel și voi, iubite surori, ar trebui să nu vă închideți principial înaintea acestui gând. Discutați-l deschis, când aveți cercul vostru de femei sau ceva asemănător și vă temeți că veți fi privite ca fiind caraghioase, dacă la rugăciune vă acoperiți capul, sau la profetire, adică când spuneți ceva oamenilor despre Dumnezeu. Deseori în privința aceasta este o teamă total nejustificată. Deci, noi nu vrem să descurajăm, vrem să vă încurajăm.

B) Acoperirea capului femeii în orele de strângere laolaltă ale Bisericii

Așa cum am spus mai înainte, pasajul din 1 Corinteni 11.3-16 conține indicații generale referitoare la acoperirea capului în timpul rugăciunii publice și a profetirii. Trebuie însă să punem întrebarea, dacă versetul 5 și versetul 10 se referă și la orele de adunare. Orele de

adunare constituie o parte componentă foarte deosebită a vieții noastre ca creștini. Și în ceea ce privește ordinea divină pentru viața noastră zilnică, este valabil în aceeași măsură și pentru ordinea în orele de strângere laolaltă ca Biserică, însă pentru orele de adunare sunt valabile și alte rânduieli, de exemplu cele referitoare la vorbirea femeilor (1 Corinteni 14.34), care exclud rugăciunea publică și profeția.

Contra acoperirii capului în Adunare (Biserică)

Drept urmare o femeie ar putea argumenta, că rugăciunea și profeția ar trebui să se refere la manifestări audibile, ceea ce ele nu au voie să facă în orele de Adunare. Căci cum ai putea profeția în duhul și în tăcere? În ceea ce privește rugăciunea, aceasta ar putea fi posibil, însă în ceea ce privește profeția este foarte greu.

În continuare, împotriva acoperirii capului în timpul serviciului divin se aduce argumentul cultural, dar pe care l-am contrazis deja mai înainte.

Cu regret se constată deseori în practică, că cei care sunt împotriva acoperirii capului în serviciul divin nu sunt împotriva pe baza convingerii biblice, ci pur și simplu pentru că acoperirea capului nu mai corespunde timpului actual. Pericolul ca noi să renunțăm la îndrumările biblice ca „ne mai fiind spiritului timpului” este desigur foarte mare în multe domenii ale vieții noastre creștine, și noi trebuie să ne întrebăm, bărbat sau femeie, în ce măsură ne lăsăm călăuziți de duhul timpului și nu prin Duhul lui Dumnezeu.

Pro acoperirea capului în Adunare (Biserică)

S-au adus trei argumente împotriva „contra acoperirea capului în Adunare (Biserică)”:

1. Sperăm că o soră se roagă în tăcere în timpul orei de adunare.
2. O soră se roagă totuși și prin aceea, că ea cântă împreună cântările, care deseori au caracter de rugăciune.
3. Un frate, care rostește cu glas tare o rugăciune, face aceasta ca gură a Adunării (Bisericii), și prin aceasta și surorile se roagă.

Obiecții la aceste pro-argumente aduse din partea contra și răspunsul

1. *Sperăm că o soră se roagă în tăcere în timpul orei de adunare.*
Împotriva punctului 1 se poate spune, că o soră cu siguranță se roagă în tăcere și în timpul lucrului ei zilnic și atunci totuși – din motive de siguranță – ar trebui să aibă capul acoperit. Deci cine susține punctul 1, ar trebui, ca să fie consecvent, să aibă capul acoperit toată ziua. Însă aceasta, după părerea noastră, nu poate fi conform cu gândurile lui Dumnezeu, pentru că atunci apostolul Pavel nu ar fi dat îngrădirea: „dacă se roagă sau profețește”. Această remarcă ar fi fost de prisos, dacă femeile oricum ar trebui să aibă capul acoperit toată ziua. Pe de altă parte știm, că Domnul nostru a fost permanent în părtășie cu Dumnezeu și Tatăl Său, și cu toate acestea citim despre timpuri speciale, în care El era în rugăciune – așa cum de exemplu și despre Daniel citim, că el se ruga zilnic de trei ori. Deci aici trebuie să fim atenți, să nu cădem în cursa

să introducem conștient un argument ad absurdum.

2. *O soră se roagă totuși și prin aceea, că ea cântă împreună cântările, care deseori au caracter de rugăciune.*

Împotriva punctului 2 se poate spune că în Scriptură cântatul este tratat despărțit de rugăciune.

3. *Un frate, care rostește cu glas tare o rugăciune, face aceasta ca gură a Adunării (Bisericii), și prin aceasta și surorile se roagă.*

Împotriva punctului 3 se poate spune că noi nu găsim în Scriptură apus categoric, că atunci când un frate se roagă, el face aceasta principial ca și gură a Adunării (Bisericii). Însă gândim, că așa ar trebui să fie. Rugăciunea comună, care are cauze sau dorințe, pentru care toți „s-au învoit”, are o mare făgăduință: „Din nou vă spun că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de la Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 18.19). Acela care rostește rugăciunea în Adunare (Biserică), o aduce înaintea lui Dumnezeu ca reprezentant sau ca și „gură a Adunării (Bisericii)”, dar toți cei prezenți, bărbați și femei se roagă împreună. Dar când bărbații și femeile se roagă împreună, atunci cu siguranță diferențele trebuie să se vadă clar. Acesta este aproape clar subiectul principal al acestui capitol. Și femeile ar trebui să se roage cu capul acoperit, bărbații cu capul descoperit.

În Faptele apostolilor 4.24-31 și 12.5 găsim exemple cum de la Adunare (aici sunt și surorile neapărat incluse) se înălța spre Dumnezeu rugăciuni în unanimitate și permanente. Rugăciunile personale și individuale, care nu sunt chestiuni ale Adunării (Bisericii), nu își au locul în orele de adunare, ci în „cămăruța” proprie (Matei 6.6).

Și gândul referitor la slujba preoțească a credincioșilor ne fac să vedem un caracter reprezentativ în multe slujiri/rugăciuni ale fraților în orele de adunare.

Alte pro-argumente referitoare la acoperirea capului în Adunare (Biserică)

În afară de aceasta sunt argumente suplimentare, care vorbesc *pentru* acoperirea capului femeii în Adunare (Biserică).

- Pe de o parte în versetul 10 se spune: „De aceea, din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă un semn de autoritate pe capul ei.” Dacă legăm acest verset cu învățătura din epistola către Efeseni, că îngerii văd în Adunare înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, putem spune: și atunci când credincioșii se strâng laolaltă ca Adunare și femeile nu se roagă sau nu se roagă cu glas tare, îngerii ar trebui să vadă cum femeile exprimă acordul lor la ordinea în creație prin acoperirea capului. Chiar dacă existența Adunării (Bisericii) este independentă de strângerea laolaltă, trebuie totuși să se țină minte că, caracterul Adunării devine în mod deosebit vizibil atunci când are loc strângerea laolaltă ca Adunare. Gândul că surorile ar trebui să aibă atunci un semn deosebit pentru îngeri se potrivește desigur în acest context.

- Un alt gând în acest context: în cazul rugăciunii și profețirii este vorba de două aspecte principale ale activității creștine. La rugăciune noi ne adresăm lui Dumnezeu și la profeție ne adresăm oamenilor din partea lui Dumnezeu. Prin aceasta nu este de nevădit în seamă că toate acțiunile, care au loc undeva, sunt incluse în aceasta. Din acestea ar face parte și mersul la străngerile laolaltă, frângerea pâinii, cântatul cântărilor spirituale și așa mai departe.
- Un alt argument ar putea fi, că în cele din urmă Capul bărbatului este Hristos (versetul 3), motiv pentru care bărbatul *nu* ar trebui să-și acopere capul (de altfel, în contrast cu iudeii, unde bărbații trebuiau să poarte o acoperitoare a capului în toate obligațiile religioase, din cauza faptului că Hristos nu era încă revelat!), și capul femeii este bărbatul. Însă în Adunare (Biserică), unde Hristos este Capul, nu trebuie să se vadă capul femeii, deci bărbatul. De aceea concluzia: „Să se acopere.”
- De asemenea – legat de argumentul anterior – femeia este slava bărbatului (versetul 7), și în Adunare (Biserică) nu trebuie să se vadă slava bărbatului, ci numai slava Domnului Isus.
- De asemenea, părul lung al femeii este numit „slava” ei (versetul 15). Aici se folosește în greacă pentru cuvântul „slavă” același cuvânt ca și mai înainte. Deci și aici s-ar putea argumenta, că în Adunare nu ar trebui să se vadă slava femeii, ci numai „slava” Domnului. Numai Lui singur I se cuvine „onoarea”.
- Pe lângă aceasta, femeia este întotdeauna o imagine a Bisericii. Domnul Isus a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea, citim în Efeseni 5. Acolo se spune, că bărbatul ar trebui să-și iubească soția așa cum Hristos a iubit Adunarea. Este deci clar, că femeia reprezintă o imagine a Adunării. Și deoarece Adunarea ar trebui să arate întotdeauna clar supunerea ei față de Capul ei, unii propun, ca și femeia – în mod deosebit când ne strângem laolaltă ca Adunare – să arate supunerea ei prin aceea că își acopere capul.

Aceste argumente sunt desigur în primul rând concluzii, și în mod convenit trebuie să spunem aceasta. Dar dacă o femeie pe baza convingerilor are capul acoperit nu numai la rugăciunea comună, ci pe toată durata orelor de adunare, după părerea noastră este desigur în armonie cu gândurile exprimate în alte locuri din Biblie și mai degrabă este spre onoarea Domnului, decât spre dezonoarea Lui.

Și argumentarea, că cei necredincioși ar putea să se simtă eventual respinși, este contrazisă prin unele mișcări de trezire spirituală, când mulțimi mari de oameni veneau la credință, cu toate că în aceste Biserici se ținea cu tărie la acoperirea capului femeii (și aceasta chiar și în timpul nostru!).

C) Acoperirea capului femeii în rugăciunea personală

Unii comentatori cred că în pasajul acesta este vorba numai despre rugăciunea în public și că această prescriere nu se aplică atunci când o femeie, singură fiind, stă înaintea Dumnezeului

ei și se roagă. Argumentele principale în privința aceasta sunt, că profețirea de fapt poate avea loc numai public și că în al doilea rând, pe apostolul Pavel îl interesa să abordeze acele ocazii în care femeia ocupă o poziție reprezentativă sau de conducere, adică, poziția bărbatului (deci acolo unde ea se roagă public și profețește, ceea ce în primul rând este misiunea bărbatului; vezi 1 Timotei 2.8). Însă aceasta este exclus în rugăciunea personală.

Alții consideră că aceasta nu se poate dovedi și este o restricție inacceptabilă. Și aceia care văd în rugăciune și profețire, cum am amintit mai înainte, punctele principale ale activității noastre creștine, cred că femeia ar trebui să se acopere la orice rugăciune sau profețire – personală sau în public.

Încheiere

Dorința noastră a fost să prezentăm unele puncte care ne-au fost importante în acest context. Fiecare femeie credincioasă ar trebui să gândească serios înaintea Domnului cum poate corespunde versetului citat la început din 1 Corinteni 11. Pentru aceasta argumentele cercetate mai înainte ar trebui să-i fie de ajutor. Țelul nostru nu este să impunem cerințe sau să stabilim legi, pe care nu le putem recunoaște clar din Scriptură. Cu toate acestea considerăm neglijență orice superficialitate cu privire la această întrebare, care atinge ordinea creației lui Dumnezeu. Vrem să încurajăm, să se corespundă gândurilor lui Dumnezeu, în loc să se înlăture această temă, folosindu-se de puține argumente și după părerea noastră chiar argumente îndoielnice.

Mai trebuie să se țină seama și de faptul că în întreaga istorie a Bisericii până în secolul 20 se pare că nu a fost nici o problemă, faptul că o femeie creștină s-a acoperit în Biserică. Și astăzi se văd femei bătrâne mergând la Biserică și nu-și depun pălăria la garderobă. Însă bărbății bătrâni predau pălăriile lor la garderobă – generația tânără bărbătească lasă deseori la rugăciune pe cap șapca ajunsă la modă. Acest caracter particular ar trebui revizuit, căci se spune, că bărbatul să nu-și acopere capul la rugăciune.

Ne dorim nouă și fiecărui cititor, ca în privința aceasta el să se lase călăuzit de Duhul lui Dumnezeu și nu de duhul timpului.

Tradus de la: [Wann sollte eine Christin eine Kopfbedeckung tragen?](#)

Traducere: Ion Simionescu